

Wenapiltens stora wälde betrachtadt då ... herr Johan Kranck ingick ett äch...

1 Ic 1694 Kranck, Johan

Wenapiltens Stora Wälde

Betrachtadt

Då den

Ehreboren och Wählachtade Herren

Herz

JOHAN

KRANCK

Ingick ett Aichta Förbund

Med Den

Ehreborne Dygd- och Sedfinte Jungfrun

Jungfru ELSA

ALANA

Swillet Skedde

Uti Högt och förnäme Solckz närwaro på

Uhlo Bårg den 4. Februarii.

Åhr 1694.

Åf

A. K. C. F.

U P S A L A

Ertryckt af HENRICH Keyser Kongl. M:ts och Acad. Booktt.

1918/152

Matth. 19. V. 6.

Det nu Gud hafwer sammanfogat/ skal Men-
niskan icke åtskillja.

I. Pet. 3. V. 1. 2 3. 4.

Hustrurna ware sina män Underdånige; på det och de
som icke troopå Ordet/ måge af Hustrornas Omgångelse
utan ordet bli/wa wunne/ när de förmärckia eder kyska
omgångelse med fruchtan/ hwilkas prydnitg icke skal
wara utwärtas med flätat hår eller fringhängtandes
Guld/ eller kosteliga kläder/ utan om den fördolda Men-
niskan i Hiertat är utan wanck med sachtmodigan och stil-
lom Andä. det är kosteltigt för Gud.

N gång då stilla blef, då tuppen will ey gala/
Lau tag mig i min sång/ och föll altså i dwala/
I det så stiger fram en bild som syntes fager/
Sin skächta/ pijs och bläs med glädie han fram
drager/

Och teer sig lustigt an/ at han dem lyckligt förde/
Och allas hjerste blod till ållstogz låga rörde/
Men måst så glädd' han sig at han en Krancker funit.
Uchi sin skallegång/ der med sin willia wunnit;
Och wille han full snare sin pijs på bogen laga
Och ställa sig tillredz den Sinnan fast at taga/
Der effter han med slit och största längtan sijtse/
Ej eller något fiät från rätta sarten wikte;
Sin loswen mästerligt hölt och den tappre hielten/
Ty rooswet tog han fast/ och förde uti tälten/
Fast än det wille sig nu hjert nu dije begiwa/
Thet ändelig måste doch en Astringz länge blifwa
Och sålerz wardt dhes Stäl/ till ållstogs tancka wänder/
Bless för den Kranckas Stäl/ som war af ållstog tänder/
En

En hälla Elsa är den honom kunde boota/
För alt thet qwall och sorg/ som honom mände hoota/
Så har nu Krancken fått sin Hellsa af en Elsa/
Hon honom kunde bäst ifrån hans sjukdom frälssa.
Den Högste Himla Gud/ som ehr nu fogat samman
Förmedelst Nicta band/ han skänke Eder gamman/
Han signe edert stånd/ och låte lyckan flyta
Af allsköns ymnogheet/ at Ehr ej måtte tryta
Det I behöfwen här till lifwet uppehålle/
Och sidst när ändan blir/ när det skall entlig gälla
Att liwet slutas skal/ då wille Ehr ledsaga
Till Stimmelsf saligheet från dese sorge dagar/
An/ Signe Eder Gud/ Ehr säng han låte grönstas/
Af Dygde plantor mång! det af mig troligt önstas.

